

Arrest

nr. 168 345 van 25 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is. In de beslissingen wordt o.a. vastgesteld dat verzoekers hun opeenvolgende verklaringen enkele opmerkelijke verschillen bevatten en dat aan het enige document ter staving van de problemen met P. B. geen bewijswaarde kan worden toegekend.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze

motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Ze ondernemen hiertoe geen ernstige poging, doch beperken zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepalingen zoals voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kan niet als verweerder worden aangeduid. De vordering is gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal.

Waar verzoekers aanvoeren dat de verklaringen niet ongeloofwaardig geacht kunnen worden omdat ze niet vermeld werden op de Dienst Vreemdelingenzaken merkt de Raad op dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissingen te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Zo wordt vastgesteld dat in verzoekers hun verklaringen verschillende vreemde en onaannemelijke elementen de geloofwaardigheid van hun asielrelaas aantasten.

Waar verzoekers aanhalen dat de commissaris-generaal beweert dat er geen begin van bewijs is, terwijl de medische attesten het absolute bewijs zijn van de mishandelingen in de gevangenis, merkt de Raad op dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Daarnaast mekt de Raad op dat documenten immers enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

In zoverre verzoekers beweren dat de bestreden beslissingen geen (concrete) motivering zouden bevatten omtrent de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden opgemerkt dat feitelijke grondslag mist. Uit de beslissingen blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissingen – inzake verzoekers hun asielrelaas – heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven (deels) gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoeren dat ze een dergelijk risico lopen, moeten hun beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in hun land van herkomst, volstaan op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Stuk 2 wordt bij gebrek aan voor een eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen met toepassing van artikel 8 van het KB van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers hun asielrelaas, te ontkrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 maart 2016, voeren verzoekende partijen aan dat hun verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan, doch dat het niet is omdat men op de Dienst Vreemdelingenzaken bepaalde elementen niet zegt dit moet leiden tot de beslissing dat het hele relaas ongeloofwaardig is. Verzoekende partijen vervolgen dat verzoeker zeer veel heeft meegemaakt en dat zij verschillende attesten hebben ingediend die aantonen dat verzoeker zowel in de gevangenis als buiten de gevangenis zwaar mishandeld is geweest. Verzoekende partijen wijzen erop dat de medische attesten niet zomaar kunnen aan de kant geschoven worden nu deze minstens een begin van bewijs zijn van de vervolgingsfeiten zoals aangegeven door verzoekende partijen. Verzoekende partijen betogen voorts dat het bewijs dat verzoeker werd mishandeld in de gevangenis blijkt uit de vaststelling dat hij onmiddellijk na het verlaten van de gevangenis medische hulp heeft gezocht.

4.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen en de in de beschikking van 1 maart 2016 opgenomen grond.

Het verweer van verzoekende partijen dat het niet is omdat men op de Dienst Vreemdelingenzaken bepaalde elementen niet zegt dit moet leiden tot de beslissing dat het hele relaas ongeloofwaardig is, verklaart, noch rechtvaardigt het tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende hun relaas. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview. (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoekende partijen werden er bovendien op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van de asielzoeker verwacht wordt dat hij "nauwkeurig, maar in het kort" weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en "in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft" (vragenlijst DVZ, p. 1). Van verzoekende partijen kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht op de Dienst Vreemdelingenzaken melding te maken van de aanval op 7 april 2015, die veruit de ergste was én die de aanleiding was voor hun vertrek uit Albanië.

Bovendien wordt de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen over de problemen met P.B. en andere socialistische militanten nog extra bevestigd doordat aan het enige document dat ze neerlegden ter staving van hun problemen met P.B., met name de verklaring van de burgemeester en het dorps hoofd van Guri i Zi d.d. 18 mei 2015, geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. De bestreden beslissing stelt hieromtrent het volgende: *"Zo is het uiterst opmerkelijk dat de handtekeningen van het dorps hoofd en van de burgemeester op dit attest dezelfde zijn. Tevens is het bedenkelijk dat dit document van de burgemeester een protocolnummer (578) draagt dat valt voor dat van het attest van diezelfde burgemeester d.d. 15 mei 2015 (579) ofschoon het enkele dagen later zou zijn opgesteld. Daarenboven is het totaal ongeloofwaardig dat een burgemeester zelf in een open brief toegeeft dat één van zijn politiemensen fysiek geweld gebruikt op een burger en dat de politie ook nog eens intimiderend optreedt."* De kopie van een medisch attest d.d. 7 april 2015, waarmee verzoeker zijn medische verzorging na de door hem beweerde aanval van 7 april 2015 wil aantonen, kan, gelet op alles wat voorafgaat, de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen over hun problemen met P.B. en andere socialistische militanten niet herstellen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven betreft dit immers louter een kleurenkopie, waardoor de bewijswaarde ervan gering is, waaruit de precieze oorzaak van de erin vermelde verwondingen geenszins blijkt. Bovendien dienen documenten, om bewijskrachtig te zijn, ondersteund te worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* duidelijk niet het geval is.

In de mate verzoekende partijen voorhouden dat de medische problemen van verzoeker, gestaafd aan de hand van medische attesten, wel degelijk de door hen aangevoerde problemen aantonen temeer hieruit blijkt dat hij na het verlaten van de gevangenis medische hulp heeft gezocht, herneemt de Raad dat dit medisch attest d.d. 24 februari 2015 geen uitsluitel biedt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, doch hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Bovendien blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele veiligheidsproblemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Er in zijn Albanië tevens meerdere mogelijkheden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Verzoekende partijen hebben hiervan echter geen gebruik hebben gemaakt om het beweerde hardhandig politieoptreden in de gevangenis aan te klagen. De commissaris-generaal stelde dan ook correct dat voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, evenwel aangetoond dient te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijk van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen verzoekende partijen niet gedaan hebben.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS